

Etcetera stuurde 4 artiesten op een Blind Date met een (hen) onbekende collega. Enkel gewapend met een opnameapparaat en een handvol drinkgeld, worstelden de twee koppels zich doorheen een dik uur conversatie. Over hun werk en hun liefdes, over de onmogelijkheid van het verlangen, over de erotische kracht van het theater, en de intense dialoog van de kleine zaal. En zelfs: over een wassen oortje en een banaan....

BLIND DATE 1: *Lilia Mestre* & **Guy Cassiers**

etcetera 110

Naam: Lilia Mestre

Leeftijd: ?

Beroep: choreografe, theatermaker, artistiek leider werkplaats *Les Bains* in Brussel

Houdt van: bananen en meerzinnigheid

Zet in op: passie

Motto: 'Protect me from what I want'

Naam: Guy Cassiers

Leeftijd: 47

Beroep: theatermaker, artistiek leider Toneelhuis

Houdt van: zijn vader

Zet in op: erotische publiekscommunicatie

Motto: 'Ik vind dat een kwaliteit: zeggen wat er mis is met de mensheid maar op zo'n manier dat je je liefde voor de mens ook toont.'

Datum: 8 december 2007

Tijdstip: 17:10

Locatie: Echo.Base Antwerpen

Objecten: 1 wassen oortje, 1 woordenboek, 1 banaan, 1 schilderij

Kenden elkaar:

~~goed~~ nauwelijks niet

Guy: Hier Guy Cassiers en Lilia Mestre.

We gaan ongeveer één uur over de liefde praten. En we hopen dat het ook interessant wordt.

We moesten drie voorwerpen meebrengen. Maar dat heb ik niet gedaan. Misschien kunnen we praten over ons werk en de liefde.

Persoonlijk heb ik er altijd voor uitgekeken om liefde in mijn werk te gebruiken. Meestal heb ik het eerder over het gebrek aan liefde, of de liefde die je niet kan vinden. In die zin zijn we ook een paar jaar geleden begonnen met de Proust-cyclus rond *A la recherche du temps perdu*. Ik voelde me zeer verbonden met de manier waarop de auteur de onmacht van de communicatie beschrijft: op zo'n manier dat het heel mooi wordt. Hij spreekt over het onvermogen van de menselijke natuur om op een goede manier te communiceren, terwijl hij zelf op het hoogst mogelijke niveau communiceert dat je je kan inbeelden. Natuurlijk praat hij heel vaak over de liefde. Over de liefde voor zijn moeder en ook het gebrek eraan: voor hem is het verlangen naar liefde veel belangrijker dan het moment van de liefde zelf. Die zit in de kus van zijn moeder voor hij naar bed gaat, en het is precies het wachten

op die kus dat zo belangrijk is. Later realiseert hij zich dat en schrijft hij hoe het moment van de kus eigenlijk een teleurstelling is, omdat het ook betekent dat hij naar bed moet. Maar het wachten op de kus houdt hem wel wakker en doet hem dromen over wat later zal gebeuren.

Wat Proust beschrijft, is hoe je een ideaal construeert. Om liefde te vinden, moet je die liefde in iemand kunnen zien en hopen dat je hetzelfde ideaal deelt. In de praktijk kan de realiteit nooit op tegen je verbeelding, omdat die verbeelding je ideaal buiten jezelf legt, in iemand anders. Dat kan alleen maar op een teleurstelling uitdraaien. Het is die dubbelzinnigheid die Proust zo perfect beschrijft: hoe je je verbeelding op een goede of een slechte manier kunt gebruiken. Swann wordt obsessief en ziet de realiteit niet meer, waardoor hij blind wordt en zijn wereld kleiner en kleiner maakt, tot hij zijn leven helemaal weggooit. Daarnaast heb je de verbeelding van de artiest: je kan een wereld creëren in je verbeelding, die je helpt om de realiteit van de toekomst te realiseren. Misschien om nieuwe wegen te bedenken, een betere manier van leven. Het zijn natuurlijk twee extremen